TARSIS

Literair tijdschrift rond de RV-Bijbel

Tarsis, Literair tijdschrift rond de RV-bijbel, de Rodenberg Versie.

Uitgave : Visseristische School
Voor de afbeeldingen is gebruik gemaakt van het Woordweefgetouw.

1e jaargang, nr. 6, 20 juli 2025

De RV-Bijbel en omliggende literatuur is ervoor om krachtige moeder archetypes te laten doorkomen tot herstel van de wereld.

De Zoutvrouwen van de Schagel-vlakte

Where I'm moving on through many places,
Two lovers on the phone, garden in,
In the heart so many spaces

Ik zag haar daar staan,
Ze was aan de telefoon, met haar lover ofzo,
tenminste zo leek het, maar dat kon natuurlijk ook strategie wezen.

En ik wilde weten waarover ze het had.

Ik bleef daar gewoon staan, alsof ik ergens op wachtte,
niet te opzichtig,
Ik keek haar niet aan, maar had mijn oren goed open.

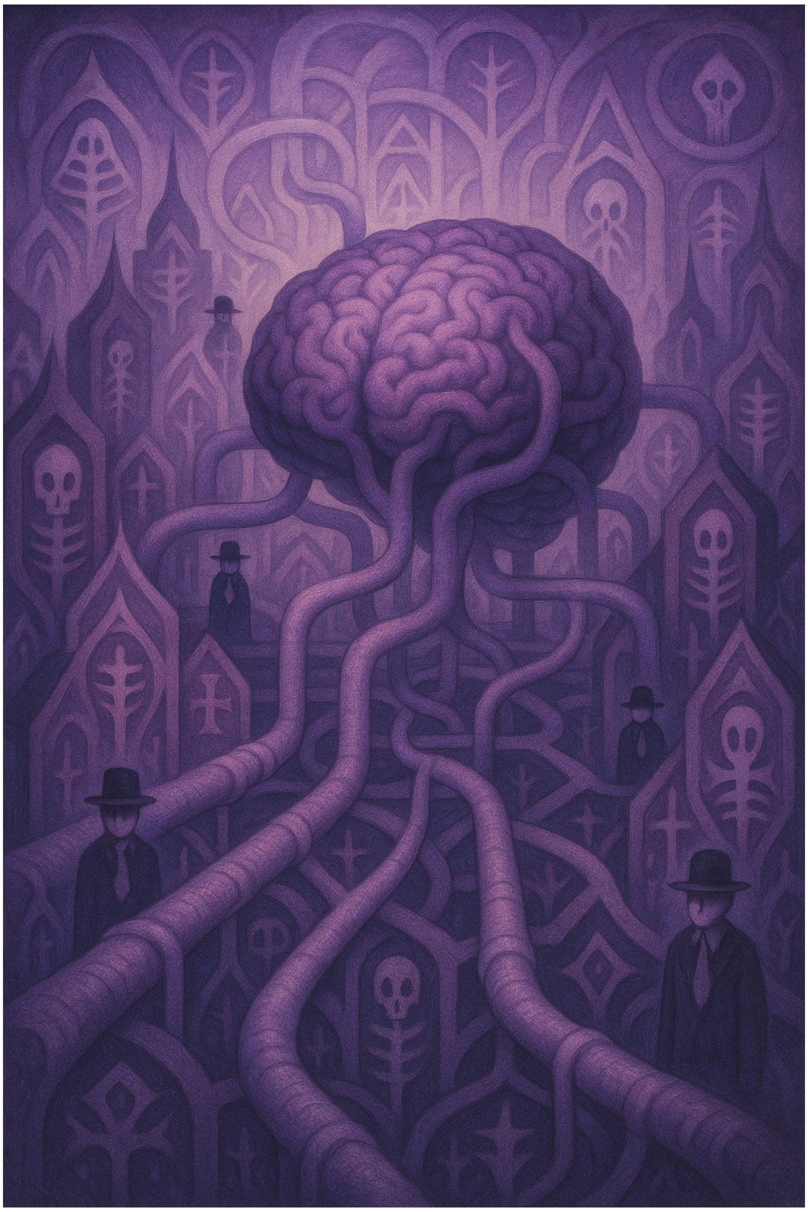

Ze had het over het Paarse Brein,
mensen die maantjesslikkers waren.
Maantjesslikkers zei ze de hele tijd.
En hoedenmannetjes, die kwamen ook in haar verhaal voor,
heel veel hoedenmannetjes,
kleine mannetjes met bolhoedjes,
die dingen verkochten onder dwang, ook voedsel en medicijnen,
alles moest maar. Ze hadden ook kleine stropdasjes.

Ik probeerde de puntjes aan elkaar te knopen, maar kon er nog geen chocola van maken.
Het was losse bagger, maar dat ze wat interessants zei was duidelijk.
Wie waren die hoedenmannetjes ?
Ze regeerden de stad, door het paarse brein.
Het was drugs.
Maantjesslikkers waren de slachtoffers van deze criminelen.
Ze werden verslaafd gehouden.

Ik dacht toch dat ik het liedje wat ze zong verkeerd had verstaan.
Toen ze het weer zong leek het :

Where I'm moving on through many places,
Two lovers on the phone, cornered in,
in the heart so many spaces.

Het paarse brein bestond uit allerlei buizen, en het liep door de stad heen.

De hoedenmannetjes waren overal.
Hun koning was ook een hoedenmannetje.
Die leefde diep in het paarse brein.

Ze had het over drugs, ja, dat ze dat zelf ook had genomen,
dat ze was gedwongen.

Ze bleef het liedje maar zingen tot ik er gek van werd,
en toen ben ik uiteindelijk maar doorgelopen,
met het liedje in mijn hoofd en haar woorden.
Ik kon er toen niet los van komen.
Ik ging ermee naar bed en stond er weer mee op.

Was ik zelf misschien ook geen maantjesslikker ?
De hoedenmannetjes waren overal.
Ze zongen dit soort vreemde liedjes,
reclame spotjes, van een dictator.
Want je moest en zou eraan geloven.

Where I’m moving on through many places,
two lovers on the phone, cornered in,
in the heart so many ...

Ja, hoedenmannetjes, overal, en ze werkten voor de lieg-machine,
het paarse brein, bestuurt door hun koning, of werd de koning door
het paarse brein bestuurt ?

Where I’m moving on through many places,
Two lovers on the phone, cornered in,
in the heart so many ...

Het waren een soort steroïden, breinsteroïden,
opgeblazenheid, en dan spatte het uit elkaar,
en giechelden de hoedenmannetjes.

Zo waren het waterhoofden, leeghoofden,
allemaal breinvuurwerk, geen diepte.

Wat een zootje in de paarse stad.
Dat was onze stad.
Ik wilde er niet aan meedoen, maar het had mij in de greep.
Ook ik moest meemarcheren met de hoedenmannetjes.
Het was een grote optocht, en voor wat ?
Eens had deze staatsgreep plaatsgevonden,
en ik wilde weten wat daarvóór was.

Ons brein was versluierd.
Het waren allemaal buizen.
Alles ging mis hier, volkomen mis,
De stad was een misbaksel, en iedereen was een misbaksel,
en ze verkochten het ook nog.
Het werd goed verkocht omdat het gedwongen was.

Ze verdienden aan ons,
het leger, de dokters,
misère is munt

Het waren geen lovers on the phone,
Het was jager en prooi.
Maar wie was wie ?
De rollen konden zo omdraaien.

Je kwam niet ver hier.
Je groeide vast als je een kroon of troon had gegrepen.
Dat had het paarse brein eens gedaan.
Het was nu gevaarlijk gebied.

Hoedenmannetjes overal,
wat is het medicijn ?

Two lovers on the phone is slechts jachtaas.
Wie trapt erin ?
Zovelen.
Daarom was ik maar doorgelopen.
Maar het liet me niet meer los.
Ik was flink de klos.

Blijven staan of weglopen had niet veel zin hier.
Het waren allemaal spiegels.
Alles was deep fake.

Waar moeten we naartoe ?
Het paarse vreet ons weg,
spuugt ons dan uit.
En dan wordt het allemaal
gedwongen doorverkocht.
Tweedehands restaurant, dan
derdehands, dan vierdehands,
etcetera.

Dat doe je toch niet ?
Zij wel. Het zijn immers
maantjesslikkers.
Gevangenen van het paarse
brein.
En het paarse brein is zijn eigen
gevangene.

Hoe stoppen we deze kermis ?
Daarover buigen de geleerden
hun hoofden.
Ze zijn zelf ook
maantjesslikkers en
hoedenmannetjes.
Kinderen van het paarse brein.

Ik dacht aan de zee.
Het zout van de zee moest ons
genezen.
Maar het verwondde ons eerst dieper,
anders zouden we nooit los kunnen komen van het monster.
Er moest eerst flink gesneden worden.

De zoutmeisjes waren een plaag, maar het was zo nodig.

De zoutvrouwen van de Schagel-vlakte.
Niet veel had je daar in te brengen.
Ik schrijf me ook in.
Alleen zo kon je je uitschrijven van het paarse brein.
Maar ze sloegen hard, die vrouwen.
Er bleef niet veel van je over.

Het was een plaag, maar oh zo nodig.
Ze waren niet romantisch, geen lovers on the phone.
Wij waren patienten.

Was het geen nieuwe drug ?
Het maantjesslikken was in ieder geval voorbij.
Daar stond de doodstraf op.

Geen hoedenmannetjes meer, slechts vliegen.
Een vliegenplaag in het bos.

En je kunt alleen maar zitten in het mos.

Hansworst hier, Hansworst daar,
maar ze komen niet ver.
De zoutvrouwen van de Schagel-vlakte waren gekomen.
Zout in de wonde.

Het steeg me naar mijn hoofd.
Het greep me naar de keel.
Hoe diep moesten we gaan ?
Kinderen hadden ze niet.
Het waren allemaal reageerbuizen.
We waren in het laboratorium.
Als proefdieren.

Dit was het nieuwe probleem,
maar we wilden niet terug naar het paarse brein.
We wilden geen maantjesslikkers meer zijn.
We waren ziek van al dat siervuurwerk.
Alles voor de sier, zonder inhoud.

En wat nu ?
We waren op de golven van de zee, om een nieuw leven te leren.
We waren als vissen in een net op weg naar nieuw land,
om gegeten te worden, verwerkt te worden,
opnieuw geboren te worden,
niet als mens, maar als boek.

We hingen als schilderijen aan de muur,
we waren vreemde liedjes in de hoofden,
het klaagde en jammerde maar door,
totdat zij net zo waren zoals ons.

Bij de zoutvrouwen geen ingang,
geen troost, slechts zout in de wonde,
een ware hel, die eeuwig leek te duren,
en dat moest ook wel, anders zou het paarse brein ons weer grijpen,
en al zijn kotsmisselijke hoedenmannetjes met hun maantjesslikkers.

Bij de zoutvrouwen ook zeker geen uitgang.
Je kan niet naar binnen en niet naar buiten.
Als de zee intreedt zal het zout geen medicijn wezen.

Maar waarom zijn we dan patienten ?
Voor het geld ?
Er werd flink aan ons verdiend,
en daarom wilden ze het zo houden.
Als we genezen zouden zijn dan zou het hen hun baan doen verliezen.

Deze systemen zijn onwrikbaar.
Het speelt zich tegen elkaar uit,
als een vreemd schaakbord.

Hoe kan je hier adem halen ?
Je moet alles kopen.
Niks is gratis.
Het kost je je leven.
Het kost je je vrijheid.
Het kost je je brein.
Zoveel voor een kopje vol van het spul.

En wat was het voor spul ?
Je kon er alleen maar over speculeren,
want het gaf zichzelf niet.
Het toonde geen diepte.
Er werd zoveel achtergehouden,

opdat je er meer van zou kopen,
opdat het je nog verslaafder zou houden.
Elke slok werd steeds duurder,
totdat het onbetaalbaar leek.

En ik dacht : als ik maar zelf de zee zou kunnen worden.
Maar het was een zee van verslaafden,
van hen die totaal maar dan ook totaal de weg kwijt waren,
Ze waren niet te helpen.
Het was ongeneeslijk, maar daardoor koopkrachtig.

En ik hoorde de koning van de hoedenmannetjes lachen,
maar het was slechts een echo, want waar had het hem gebracht ?
Hij was helemaal versteend.
Standbeeld van een zwijn.
Daar moeten we allemaal zijn.
Dwazen dansen er omheen,
zwijnen zoals hem.
Ook zij zullen daar eindigen.

In de nacht, als de laatste roos groeit,
en zoveel dromen kapot prikt,
dan zal het zout niet tot genezing zijn,
het blijft prikken totdat ze thuis zijn.

Als een ware moeder wacht het ons op.
Ze heeft ons niet gespaard voor de flop.
Moeder roept ons allemaal naar huis,
het is het waarlijk dragen van het kruis.
Door de enge poort, over het smaller wordende pad,
en steeds langer wordt het, want ze wil niet dat je geneest,
maar tot inzicht komt.

Teveel genezerij is verwennerij,
Zouden we troost verruilen voor diepte ?

Wij moesten haar koopkracht leren kennen.
De moeder is een winkel.
Ze heeft haarzelf gekocht, en koopt nu ons in.
Ze verkoopt haarzelf aan de hoogste bieders,
de hardste werkers,
met nepgeld komen ze er niet in.
Hier is alleen het zout het geld.
Verkregen door tranen.

Hier verbergt zij haar geheim en medicijn.
Hier verdraait zij de namen.

Anderlech 3:24 (De RV-bijbel)

De mens heeft het Woord weggeworpen en is met de zwijnen meegegaan, en dat werd hen tot Woord. Zo werd hun vlees tot Woord. Het vlees werd tot Woord, en het werd tot een gruwel.

Kraak

en het Geheim van het Glibbergoud

Kraak was heel erg diep in het bos terechtgekomen, in zijn bootje op een voor hem onbekende bosrivier. Hier was hij nog nooit geweest. Hij zag een eekhoorntje en volgde het. Hij stapte uit zijn bootje aan de oever van de bosrivier en holde achter het beestje aan. Na niet al te lang rennen kwam hij aan bij een huisje. Hij klopte bij het huisje aan, en wist eigenlijk niet wat hij deed. Hij had zo lang gereisd dat zijn bootreis hem gehypnotiseerd had gemaakt. Niemand antwoordde, en toen

stapte die brutale Kraak gewoon naar binnen. Hij kon aan die drang bijna niet ontkomen. Hij was te nieuwsgierig om zichzelf in te houden.
Hij ging aan een tafeltje zitten op een stoeltje. Toen rookte hij zijn pijpje, en rustte uit van de lange reis. Op tafel lag een schaaltje met brood waarvan hij begon te eten.
Toen kwam ineens het eekhoorntje binnen. 'Hoe durf je zomaar mijn huis binnen te gaan,' sprak het eekhoorntje.
'Wie ben jij ?' vroeg Kraak.
'En dan ook nog vragen aan mij stellen ?' snauwde het eekhoorntje. 'Ik stel hier de vragen.'
'Ik weet niet wat er met mij aan de hand is,' zei Kraak. 'Ik voel me zo vreemd, en ik kon het niet laten je te volgen.'
'Ah,' zei het eekhoorntje ineens begripvol, terwijl hij glimlachte. 'Nu begrijp ik het. Jij bent gewoon in voor een nieuw avontuur, misschien zelfs een heel nieuw leven.

Nieuwsgierigheid is goed zo nu en dan.'
Kraak knikte. 'Je hebt gelijk, maar toch kan die nieuwsgierigheid mij ook in de problemen brengen,' sprak hij.
'Ach welnee,' sprak het eekhoorntje. 'Je bent welkom. Het gastenkamertje is boven.' De eekhoorn wees op de trap die naar boven leidde, ging naar boven en wenkte Kraak.
'Kom maar. Hier is je bedje, een tafeltje, en een boekenkast. Ik heb het leuk ingericht voor gasten zoals jij.'
Kraak liep naar boven met het eekhoorntje mee, en keek zijn ogen uit in het gezellige kamertje. Er stond ook een stoel, waarop hij direct ging zitten. 'Wat is je naam ?' vroeg Kraak.
Dit keer antwoordde het eekhoorntje wel.
'Kappaka,' sprak de eekhoorn.

'Een gezellig huisje heb je, Kappaka,' sprak Kraak. 'Mijn naam is Kraak.' Aan de muur hingen wat schilderijtjes waar Kraak naar begon te staren. Kraak wees op de schilderijen. 'Wie heeft die geschilderd ?' vroeg hij.
'Ik,' zei de eekhoorn.
'Dan ben je een groot kunstenaar, Kappaka,' sprak Kraak. Het eekhoorntje glimlachtte verlegen.
'Ach, ik ben maar een eenvoudige schilder,' sprak het eekhoorntje. Het eekhoorntje gaf hem een papieren zak met allerlei soorten bosbessen. 'Kom, volg mij,' sprak het eekhoorntje, en ging weer over de trap naar beneden. Het eekhoorntje ging de bostuin van zijn huisje in, en toen het bos zelf in, terwijl Kraak hem volgde op de voet. Kraak keek zijn ogen uit. De eekhoorn leidde hem naar struiken en bomen die hij nog helemaal niet kende. Het was alsof Kraak hier tot leven kwam, terwijl hij zelf een boommannetje was. Hij leefde altijd alleen in zijn eigen gebied en in de grote eik waarin hij een huisje had, maar nu moest hij er opuit. Hij kon die drang niet stoppen.

Het eekhoorntje rende verder en riep hem telkens. Het eekhoorntje liet hem de buurt verkennen. Haastig at Kraak van de bosbessen uit de papieren zak, terwijl hij zijn ogen uitkeek. Hij kon zich hier goed vinden, en was blij het eekhoorntje gevolgd te hebben.
Al snel waren Kraak en Kappaka de beste vriendjes, en ze deden vaak spelletjes. Beiden waren ze voor een lange tijd erg eenzaam geweest, maar nu niet meer, sinds ze bij elkaar in één huisje woonden. Het eekhoorntje sliep beneden in een slaapkamertje, en Kraak sliep boven.
Kappaka keek Kraak aan met glinsterende ogen en sprak : 'Zeg, Kraak, weet je dat ik ook iets heel bijzonders heb ?' Kraak trok met zijn lippen aan zijn pijpje. Hij richtte zijn wenkbrouwen op van nieuwsgierigheid. 'Ik kan niet wachten,' sprak Kraak. 'Wat is het ?'
'Kom maar mee,' zei Kappaka. Hij deed een luikje open in de vloer achter in het huiskamertje, en gleed toen door een tunneltje naar beneden. Kraak volgde hem, en na een tijdje glijden kwamen ze in een grote zaal terecht. 'Heel voorzichtig,' zei Kappaka. Voetje voor voetje schoven ze de zaal in, waar aan de overkant wat glinsterde, helemaal achter in de zaal. 'Wat is het ?' vroeg Kraak.
'Shhhh,' fluisterde Kappaka. Ze kwamen langzaam dichterbij het geglinster. Het leek wel op goud, maar het leek wel alsof er een soort vlies omheen zat, een soort gelei, en toen ze nog dichterbij kwamen zag Kraak dat het één geheel vormde. 'Wat is het ?' vroeg Kraak weer.
'Oh, jij nieuwsgierige. Shhhh, shhhhh,' sprak de eekhoorn.

De eekhoorn nam wat van de gouden pasta in zijn hand, maar alles gleed weer van zijn handen af.
'Het is glibbergoud,' schaterde de eekhoorn. 'Niemand kan dit ooit stelen zoals je wel ziet.'
'Maar wat heb je er dan aan ?' vroeg Kraak.
'Het glibbergoud voert oorlog,' sprak de eekhoorn serieus. 'Allen die het proberen te stelen worden opgeslokt door het glibbergoud, en worden een deel van het goud.'
'Oei, dat lijkt mij geen pretje,' sprak het bosmannetje.
Kappaka glimlachte. 'Dit is de reden waarom het glibbergoud groeit. Als het hele zaaltje vol is, dan gaat er een luik open in de vloer, en dan glijdt het door een hele diepe tunnel naar de ondergrondse zee.'
'Wat is dat ?' vroeg Kraak met opgetrokken wenkbrauwen.
Kappaka liep naar de zijkant van de zaal en opende een luikje in de vloer. 'Kom, ik zal het je laten zien,' sprak Kappaka. Kraak volgde hem. Weer gleden ze door een tunnel naar beneden. Ditmaal duurde het nog veel langer. Ze kwamen op een klein bosstrandje terecht. Kraak keek zijn ogen uit. Het was hier wel een beetje donker. Er was hier veel begroeiing in de zee met veel bomen. Het was een echte boszee, maar dan ondergronds. 'Het glibbergoud glijdt in deze zee,' sprak Kappaka.
'En dan ?' vroeg Kraak.
Kappaka keek hem aan met grote ogen. 'Dan ? Maar dat is een groot geheim. Wil je het weten ?'
'Graag,' sprak Kraak, die nu wel heel erg nieuwsgierig was geworden. Zijn hoofd was vuurrood geworden van de nieuwsgierigheid. De eekhoorn grinnikte. 'Als je belooft dat je het aan niemand doorvertelt.'
Kraak knikte, en sprak : 'Ja, ja, dat beloof ik, maar al te graag.'
'Goed dan,' sprak de eekhoorn. 'Moet je goed luisteren.'
Kraak kwam wat dichter bij de eekhoorn staan, en richtte zijn oor extra naar de eekhoorn toe. 'Nou, wat is het ?' sprak Kraak. 'Ik sta te popelen om het van je te horen. Ik denk dat ik nog nooit zo nieuwsgierig ben geweest.'
'Moet je luisteren,' sprak Kappaka. 'Het zit namelijk zo. Ik weet dat je erg nieuwsgierig bent, maar dit is het glibbergoud. Het glibbergoud geeft niet zomaar zijn geheimen weg. Het is namelijk heel glibberig. Volg mij.'
De eekhoorn dook in het water en zwom door de branding heen, langs de bomen en struiken die in het water stonden, en dook toen dieper onderwater. Kraak volgde hem.
Weer zagen ze het glinsteren in de diepte. Wat was het hier donker, zeg. Kraak moest de eekhoorn goed vasthouden. Toen ze bij het glibbergoud aangekomen waren was er een tunneltje waar ze doorheen gleden. Heel lang moesten ze glijden totdat er geen water meer was. Ze waren nu heel diep onder de boszee terecht gekomen. Het was een modderige plaats, en er was nog steeds veel glibbergoud. Het glibbergoud straalde.
'Raak het eens aan,' sprak Kappaka.
'Ik ben daar gek,' sprak Kraak. 'Ik wil er niet door opgeslokt worden en in glibbergoud veranderen.'
'Je bent toch geen dief ?' sprak Kappaka. 'Er zal je niets overkomen. Je bent een vriend.'
Kraak nam wat van het glibbergoud, en het gleed weg uit zijn vingers. Weer zagen ze glibbergoud wegglijden door een tunneltje, nog dieper onder de grond.
'Het glibbergoud leidt tot koning glibbergoud, die diep onder de grond troont,' sprak Kappaka. 'Volg mij.'
De eekhoorn dook het glibbergoud weer achterna, en Kraak volgde hem. Dit keer moesten ze langer dan ooit door het tunneltje glijden. Het leek wel alsof het nooit zou stoppen. Maar toen uiteindelijk kwamen ze in een troonzaaltje terecht. Er zat een klein bosmannetje op een troontje. Het

bosmannetje was geheel in het rood gekleed, en had een rood kroontje. 'Ziezo,' zei het bosmannetje. 'Jullie zijn eindelijk gekomen. Mijn naam is koning glibbergoud.'
'Ik heb hier een vriendje voor u meegenomen, koning glibbergoud,' sprak Kappaka. 'Zijn naam is Kraak.'
'Ja,' zei Kraak, 'en ik zou alle geheimen van het glibbergoud willen weten.'
'Aha,' sprak koning glibbergoud. 'Kom dan maar mee.'
Koning glibbergoud stond op van zijn troontje, en leidde hen door een deurtje achterin het zaaltje. Ook het deurtje was volledig van glibbergoud. Ze gingen door een gangetje wat kronkelde en waarlangs allemaal deurtjes van glibbergoud waren.
'Veel is gemaakt van glibbergoud hier,' sprak koning glibbergoud. 'Dan kan het nooit gestolen worden.'
Het gangetje liep uit in een keukentje. Wat duurde dat lang zeg, voordat ze daar kwamen. Het leek wel op een wereldreis. Dit paleis was groot, heel groot. Het keukentje was heel eenvoudig. Koning glibbergoud ging aan een tafeltje zitten. 'Opgelost,' sprak hij. Ook Kraak en Kappaka gingen aan het tafeltje zitten en keken hem verwonderd aan.

'Wat is opgelost, mijn beste koning glibbergoud ?' vroeg Kappaka. 'Hier eindigt het,' sprak koning glibbergoud. 'Onder dit kleine keukentje is de grote keuken. Hier werken veel bosmannetjes uit mijn rijk.'
'Wat gebeurt er hier met het glibbergoud ?' vroeg Kraak, die met zijn lippen een teugje van zijn pijpje nam.

'Helemaal niks,' sprak koning glibbergoud. 'Dit is het eindstation. Naast de grote keuken staan de treinen. Daar wordt het glibbergoud in vervoerd. Het glibbergoud wordt zo verspreid door mijn hele rijk. Het glibbergoud vormt zich vanzelf tot spulletjes die mijn bosmannetjes nodig hebben, zodat het nooit gestolen kan worden. Goed opgelost, vind je niet ?'
Koning glibbergoud stond op en drukte op een knopje in de muur. Het was een lift. De deurtjes van glibbergoud schoven open, en ze konden naar binnen. Weer drukte koning glibbergoud op een knopje, en toen ging de lift dalen. Ze kwamen aan in een enorme keuken. En inderdaad stonden de treinen naast de grote keuken. Kraak keek zijn ogen uit. Hij had nog nooit zoiets gezien. Veel van de keuken was gemaakt van glibbergoud. Koning glibbergoud leidde hen naar de treinen aan de zijkant van de grote keuken. Hier konden ze instappen.
'We gaan een ritje maken,' sprak koning glibbergoud. Zo liet koning glibbergoud zijn hele rijk zien. Het was een hele belevenis voor Kraak. Aan het einde van de dag was Kraak erg moe, en kon hij geen glibbergoud meer zien. Toen zijn ze weer naar huis gegaan.
Die nacht droomde Kraak dat hij een bad nam in het glibbergoud, en dat er in het hele bos een overstroming was van glibbergoud. De volgende dag aan het ontbijt vertelde hij het aan Kappaka. Kappaka keek hem met grote ogen aan.
'Maar dat is geweldig,' sprak Kappaka. 'Zeg, Kraak, weet jij wie het glibbergoud heeft uitgevonden ?'
Kraak schudde zijn hoofd. 'Nee, dat weet ik niet, maar ik zou het graag willen weten.'
'Vandaag ga ik je het laten zien,' sprak Kappaka. Toen ze hun brood hadden gegeten gingen ze op pad. Ze moesten daarvoor een heel eind lopen. Ze moesten langs de oevers van vele riviertjes, nog dieper het bos in, totdat ze bij een grote zandvlakte aankwamen. Achter de zandvlakte ging het bos weer verder, totdat ze in een grote, diepe vallei kwamen. In de vallei groeiden hele hoge rode bloemen. Langs de hele hoge rode bloemen kwamen ze aan bij een huisje. Kappaka klopte aan op het deurtje. 'Binnen, wie is daar ?' sprak een stem.
Kappaka stapte naar binnen en sprak : 'Wij zijn het, Rozalinda, ik en Kraak.' Op een stoeltje zat de bosprinses. Zij had een rood jurkje aan, en een rode narcis op haar hoofd als een trompet. 'Welkom,' sprak de bosprinses met een glimlach. 'Ik ben blij dat jullie gekomen zijn. Er komen hier nooit zoveel.'

De bosprinses had bolle wangetjes als appels en zag er prachtig uit. 'Zo zo,' sprak ze tot Kappaka, 'dus dit is je nieuwe vriendje ?'
Kappaka knikte. 'Dit is Kraak het bosmannetje, en hij zou graag willen weten hoe u het glibbergoud heeft gemaakt.'
Rozalinda glimlachte breed. 'Dat is een lang verhaal. Hebben jullie tijd ?'
'Voor jou altijd, bosprinses,' sprak Kappaka.
'Mooi,' zei de bosprinses. 'Dan ga ik nu direct beginnen. Op een dag liep ik zingend langs de hoge rode bloemen. Ik maakte muziek door hun stengels even vooruit te duwen. Er begonnen poeders uit hun kelken te stromen. Het rook verrukkelijk. Al snel was ik in een bad van sap. Ik was helemaal nat. Ik kwam thuis en ging aan mijn tafeltje zitten, nog steeds kletsnat. Ik zuchtte diep en viel in slaap. Ik droomde over het glibbergoud dat uit een bloem stroomde. Ik kende de bloem niet. Het was zo geel als het glibbergoud. Toen ik wakker werd wilde ik naar de bloem op zoek gaan.'
Kraak keek in grote verwondering naar de prinses. Haar gezicht was zo dromerig toen ze vertelde. En hij werd helemaal warm van binnen door haar zachte stem.

Toen ging de bosprinses verder met vertellen. 'Ik ging mijn huisje uit en begon naar de bloem te roepen. Ik begon de bloem overal te zoeken. Ik wilde niet rusten voordat ik de bloem had gevonden. Maar ik zocht en zocht en vond de bloem niet. Toen heb ik het glibbergoud zelf gemaakt.'
'Hoe heb je dat gedaan ?' vroeg Kappaka.
'Ik weet het niet meer,' glimlachte de bosprinses. 'Het is al zo lang geleden.'
'Ach toe nou, Rozalinda,' sprak Kappaka. 'Kraak wil het graag weten.'
'Laat me even denken,' sprak de bosprinses. 'Ik denk dat ik een ei heb genomen, een stukje brood, en een zeef. Ik legde het ei in de zeef, met het stukje brood. Toen deed ik er bosbessen bij. Ik heb toen de zeef boven een pot gezet. Toen goot ik er water op en begon in de zeef te roeren. Ik begon het ei, het stukje brood en de bosbessen te prakken. Het werd een vreemd papje. Ik heb het toen nog meer verdunt, en toen ben ik het gaan koken in de pot. Ik heb hier toen poeder en sap van de rode narcis doorheen gedaan. Ik moest het drie uur laten pruttelen.'
'En toen ?' vroeg Kappaka.
'Laat me even denken,' sprak de bosprinses. 'Ik denk, ik weet het niet meer zeker, dat ik toen … ehm … iets wits erin heb gedaan, ik weet niet meer wat. En toen iets geels, iets heel geels, en heel veel daarvan. Toen heb ik het weer drie uur laten pruttelen. En toen aan het einde van de drie uur kwam er een gele gestalte uit de pot, doorzichtig als gelei. Er was eerst veel rook, maar toen de rook minder werd was het het glibbergoud. De gestalte ging zitten, en begon mij verhalen te vertellen, oh de wonderlijkste verhalen, en ik was als betoverd. Hij is toen bosbessenpastei voor mij gaan maken. Hij wilde alles voor me doen. Oh, hij was zo grappig. Hij zei telkens : 'Het glibbergoud werkt.' Hij heeft toen een tijdje bij me gewoond en is toen onder de grond gaan wonen.'
'Wat een wonderlijk verhaal,' sprak Kraak.
'Ja, en sindsdien heb ik de glibberkoorts,' sprak de bosprinses.
Kraak trok zijn wenkbrauwen op, en keek verbaasd naar de bosprinses. 'De glibberkoorts ? Wat is dat ?'

'Ach,' zei de bosprinses. 'Je moet het zo zien. Ik ben glibberig geworden als het glibbergoud. Ik kan niet gestolen of ontvoerd worden. Ik glijd altijd weg.' Ze begon te lachen. 'Nog even en ik zal weer wegglijden, of liever gezegd : Jullie zullen wegglijden, want dit is mijn huisje.'
Opeens voelde Kraak zich duizelig worden. Hij voelde alsof hij geen houvast meer had. Hij voelde zichzelf wegglijden, uit het huisje, uit de vallei, helemaal terug naar het huisje waar hij met Kappaka woonde. Ook Kappaka gleed weg. Dat was vreemd. Even later zaten ze beiden aan het tafeltje thuis. Kraak knipperde even met zijn ogen. 'Toverij,' sprak hij, 'zware toverij.' Kappaka knikte. 'Dat gebeurt altijd. Ik kan nooit lang bij de bosprinses zijn. Nu ken je in ieder geval het geheim van het glibbergoud.' Kraak glimlachtte. 'Dat was me het dagje wel. Ik ben moe en ga slapen.' Hij stond op en ging

het trapje op naar boven, waar hij al snel in zijn bedje ging. Ook Kappaka ging naar bed nadat ze elkaar welterusten hadden gezegd.

Einde

De Oranje Ster

De ster was gekomen, als nachtzicht in een duistere nacht. Het leek weer dag nu. De ster had een romige, gloeiende oranje rand, zo zacht. Bijna donzig. Marja en Kees keken ernaar. Ze hadden hier zo lang naar uitgezien. Ze hadden hier zo lang over gedroomd. De zon was namelijk verwoest en zo lang hadden ze in het pikkedonker geleefd.

Nu was het afwachten op wat er zou gaan gebeuren. Velen reisden naar de ster, maar niemand wist nog goed wat het nu precies was. Ook Kees en Marja zouden de reis beginnen. Ze stopten hun auto vol met dekens, en daar gingen ze. De wegen waren vol met auto's. Iedereen was op zoek naar de ster. Ook Harry Achterwoud was op weg. Ergens bij een tank station kwamen ze hem tegen. 'Hey Harry,' zei Kees. Harry was heel enthousiast. Hij had al zijn papieren bij zich waarop zijn berekeningen van de ster stonden, wiskundige papieren. Hij wist ook al dat de ster zou komen, en had eigenaardige theorieen. Aandachtig luisterden Kees en Marja naar hem.

'De ster is een reis,' zei Harry. 'Wij horen niet veel van anderen die daar zijn geweest, want iedereen gaat daar naar binnen. Het is een tunnel.'

'Zouden ze nog in leven zijn ?' vroeg Marja zich af.

'Ach natuurlijk,' zei Harry. 'Het is een dimensionale overgang.'

'Ik ben bang,' zei Marja. 'Het kan natuurlijk ook iets duisters zijn. Ik ga ervoor, maar heb mijn twijfels.'

'Twijfelen is goed, Marja,' zei Harry. 'Maar ik heb het onderzocht, en het is goed betrouwbaar. Eén van de grootste evenementen aller tijden. Mijn jongens zijn ook heel enthousiast. Ze hebben het er de hele tijd over. Het is nachtzicht, Marja.'

'Ja, maar die wiskundige berekeningen van jou die werken ook niet altijd,' zei Marja.

'Heb je daar voorbeelden van ?' vroeg Harry.

'Ach,' zei Marja, 'die berekeningen die je had gedaan over mijn zwangerschap waren interessant, maar grote onzin.'

'Ja,' zei Harry, 'maar dat was nog in de tijd van Karel Klaus. Ik liet me teveel door hem beinvloeden.'

'Karel Klaus was een genie,' zei Marja, 'maar een grote gek.'

Kees begon te grinniken. 'Wat weet je verder over die ster, Harry ?' vroeg hij. Harry begon te bladeren door zijn papieren, en liet hen wat ingewikkelde tekeningen zien. Toen kwam er één of ander scheikundig verhaal waar ze niets van begrepen, maar het voelde allemaal wel wonderbaarlijk aan. Even later gingen ze weer verder. Toen ze in het bos waren met de auto begonnen ze de ster steeds beter te zien. De ster was prachtig oranje. Het had een kalmerend effect.

Marja wist het nog niet. Wat moest ze nu geloven ? Maar ze wilde het wel proberen. In de verte leek het wel alsof de auto's in de ster reden. Was dit niet gewoon een natuurverschijnsel ?

Na een tijdje reden zij dan ook de ster binnen. Ze konden eerst niets zien. Alles was zacht oranje. Even

later reden ze een grote wildernis binnen. De auto stopte vanuit zichzelf. Kees en Marja stapten uit. Geen enkele auto kon er hier rijden.

In de verte zat een gestalte van vuur op een troon van vuur. Achter de gestalte was een grote stad. De hele stoet met mensen ging richting die persoon.

'Wie zou die persoon zijn ?' vroeg Marja. Kees had geen idee. Daar zagen ze Harry weer. Die zat weer tussen zijn papieren te bladeren. 'Hey, Achterwoud,' zei Kees. 'Nu, moet je eens horen,' zei Harry. 'Die gestalte is de personificatie van de ster.' Toen volgden er weer allerlei scheikundige en natuurkundige verhalen. 'Laten we maar gewoon kijken wie of wat dat is,' zei Marja.

'Die personificatie bepaalt wie en wat in de stad komt,' zei Harry.

'Waar baseert die personificatie dat op ?' vroeg Marja.

'Op wiskundige berekeningen,' zei Harry.

'Hoe gaat dat dan ?' vroeg Marja. En weer legde Harry alles uit met zijn papieren. Weer liet hij hen vreemde tekeningen zien.

'Waar gaan degenen naartoe die niet naar de stad gaan ?' vroeg Marja.

'Die worden de wildernis ingezonden,' zei Harry.

'Ik zou niet weten welke keuze ik zou willen maken,' zei Marja.

'Het gaat niet om jouw keuze,' zei Harry. 'Het gaat om de berekeningen.'

Ineens wilde Marja terug. In de verte zagen ze de gestalte van vuur opstaan, en die begon te roepen :

'Er is niet veel tijd meer. Wij gaan zodadelijk sluiten. Maak daarom haast. Dit zal de enige uittocht zijn voor aardlingen in de geschiedenis. De rest zal op aarde moeten blijven.'

Marja wist even niet wat ze moest doen. Ze wilde wel bij Kees blijven die gewoon doorliep. Ze pakte zijn arm. Snel liepen ze door tot de gestalte. Twee handen kwamen op hun hoofden.

'Ah,' zei de gestalte. 'Net op tijd. Jullie zijn de laatsten van de aardlingen. Jullie mogen de stad binnengaan.'

Ook Harry was de stad binnengegaan. Marja wist niet of ze blij moest zijn of niet. Harry was in ieder geval heel blij, en Kees ook. Harry zei dat ze vanuit de stad ook de wildernis inkonden. Het was een reusachtige stad. Marja en Kees kregen een huisje toegewezen, en Harry kwam naast hen wonen. Harry zuchtte. Hij had gehoopt dat zijn jongens mee waren gekomen, maar die moesten naar voetbal. Het was meer blinden-voetbal omdat het zo pikkedonker was.

Harry Achterwoud klikte de TV aan in zijn nieuwe huisje. 'Wel goed dat ze hier TV hebben,' dacht Harry bij zichzelf.

Kees was achter de computer gegaan. Ze hadden hier ook internet. Een heleboel dingen leken zoals de dingen op aarde. Er was ook een koelkast. Marja was de tuin ingegaan. Het was een prachtige tuin. Vanuit de tuin kon ze de wildernis zien. Er waren hoge bomen in de wildernis. Er groeide prachtig, verlokkend kruid in de bomen.

Even later kwam Harry binnen. Hij liet hen een plattegrond zien waardoor ze de wildernis inkonden. Er was namelijk een groot hek rondom de wildernis. Via de vreemde berekeningen wist Harry precies hoe ze in de wildernis konden komen. Er moest ergens een tunnel wezen. Die tunnel was verbonden aan elk huis door een kelder. Diep in de kelder moest ergens een slot zijn met een deur. Het slot was als een groot toetsenbord met wat schermpjes waarop de juiste code ingetypt moest worden. Harry legde het uit via de vreemde berekeningen.

'Ik wil eerst zien of dat wel werkt, Harry,' zei Marja.

'Kom,' zei Harry, 'dan laat ik het jullie direct zien.'

Met z'n drieen gingen ze naar de kelderdeur. Harry liep voorop. Met een knop moest Harry de vlammen in de kelder aanzetten, zodat ze alles konden zien. Toen moesten ze over een trap naar beneden. Het leek wel op een magazijn. Er stonden hier een heleboel pakken met etenswaren. Door een lange gang kwamen ze uiteindelijk bij een deur. Daar zagen ze het toetsenbord aan de muur met de schermpjes. 'Hier,' zei Harry.

Marja vroeg zich af hoe Harry dit allemaal wist. Als een razende begon Harry te typen. Het leek wel op een heel verhaal. Toen klopte hij op de schermpjes die direct aansprongen. Op de schermpjes verschenen kaarten. Het leek wel op een spel. Weer typte Harry een heel verhaal in. De kaarten begonnen te veranderen. Op één kaart stond een doodshoofd, en op een andere een skelet. 'Hebbes,' zei Harry. Toen typte hij weer een heel verhaal in. Weer begonnen de kaarten te veranderen, en er kwamen wat nieuwe kaarten bij. Toen verscheen er een speelbord op één van de schermpjes, en de kaarten kwamen daarop terecht. Ook verschenen er rode knopjes die Harry indrukte. Toen begon de deur zich te openen.

'Kunnen we nog wel weer terug ?' vroeg Marja.

'Natuurlijk,' zei Harry. Door een gang kwamen ze in de wildernis terecht. Op de bomen stonden orakels getekend, waarop mensen aan het typen waren. Ze leken als in een trance, en er waren bollen rondom hun hoofden. 'Kom,' zei Harry, 'dan gaan we dieper de wildernis in.' Ze liepen richting een soort kleine woestijn, een strook van een zanderige wildernis. Ze gingen een soort heuveltje op. Vanaf het heuveltje hadden ze een goed uitzicht. Ze zagen een strand met een soort zee. Boven de zee zweefde een oranje ster.

'Hey, is dat niet de ster waar wij door naar binnen gingen ?' vroeg Marja.

'Het is een ster in een ster,' zei Harry. Er waren veel mensen aan het zwemmen. Zij zwommen richting de ster, maar niemand kon daar naar binnen, want de ster zweefde veel te hoog. Na een tijdje begon de ster naar beneden te komen. De mensen zwommen de ster binnen, en werden bedekt met glibberig spul. Ook vormde zich een bol van vuur rondom hen.

'Zij ontvangen de vlam,' zei Harry. 'Het is de vlam van de oranje ster.'

'Wat betekent dat ?' vroeg Marja.

Toen begon Harry weer met zijn wazige berekeningen. Dit keer was het nog doldwazer dan ooit. Harry haalde een schrift tevoorschijn, en liet hen weer allerlei vreemde tekeningen zien. Het leek wel alsof de lucht begon open te scheuren. De scheur was oranje en romig. Zachtjes begon de scheur de ster naar binnen te zuigen, met vele mensen erin.

'Waar gaan ze naartoe ?' vroeg Kees, die zich al die tijd stil had gehouden.

Harry bladerde door het schrift. 'Proza,' zei Harry. 'Een nieuwe literaire code, om hen in een nieuwe linguistische realiteit te brengen. Het is als een mind-altering drug.'

Er begon iets te zoemen in het hoofd van Marja. 'Proza is een andere frequentie,' zei Harry. 'Volg me,' zei hij, en liep naar het strand toe. Met kleren en al dook Harry de branding in, en zwom de zee in. Marja en Kees volgden hem.

Weer zweefde de ster boven de zee, en kwam langzaam naar beneden. Marja voelde de warmte. Toen de ster haar raakte werd ze opgeheven, als naar binnen gezogen, en langzaam scheurde de lucht open. De ster werd naar binnen gezogen. Marja zweefde. Ook zag ze Kees en Harry zweven. Ze zweefden naar een zanderige plek in de scheur. Een bol kwam om hun heen, en ze kwamen in een wildernis terecht, waar weer bomen waren met orakels waar mensen op typten. De mensen waren ook in bollen, net als hen. In het midden van de orakels was een scherm.

'Het is een soort internet,' zei Harry.

Harry ging achter zo'n boom zitten en begon te typen. 'Je kan hierdoor allerlei werelden openen,' zei Harry. Hij typte een heel verhaal in. Weer verschenen er allerlei kaarten op het scherm die begonnen te draaien, als in een cirkel. Harry selecteerde er één. Het was een kaart met een doodskop. Toen selecteerde hij er één met een skelet. Marja herinnerde de kaarten van het slot in de kelder.

Harry klikte op de kaart met de doodskop, terwijl de kaart rood begon te gloeien en te knipperen. 'Hebbes,' zei Harry. Toen typte hij weer een heel verhaal, en de boom begon zichzelf te openen als een poort. Een lange gang verscheen met een auto. 'Kom,' zei Harry, terwijl hij de auto instapte. Kees ging naast Harry zitten, en nam Marja op schoot. Harry startte de auto. De auto reed richting een stad. Het was de stad waar zij hun huisjes hadden. Met een bepaalde code kon de auto door het hek.

'Heen door de keldergang, terug met de auto,' zei Harry.

'De literaire code had de zon afgebroken,' zei Harry. 'Dit is waardoor de oranje ster kon komen. De zon had ons opgesloten door een valse literaire code, een vals licht, waardoor onze levens min of meer bevroren waren. De ware vlam kenden wij niet, maar die is nu in ons binnengekomen.'

Die nacht hadden ze alle drie wilde dromen. Er was een glazen bol rondom hen waardoor roofdieren naar binnen probeerden te komen, maar ze renden zich stuk op het glas. Die roofdieren waren de herinneringen van de oude en valse literaire code waarin ze zo lang opgesloten waren. De roofdieren waren woest, maar konden niets doen. Kees werd wakker in het zweet, en nam een bad. Marja ging onder de douche staan. Ze waren die ochtend vroeg op, en Harry kwam ook vroeg.

Harry vertelde hen zijn dromen, en gaf weer allerlei eigenaardige berekeningen. 'Het glas wordt steeds dikker,' zei Harry. 'De roofdieren zullen steeds verder weg komen, en zullen steeds meer verzwakken. Ze verliezen hun grip en zullen in vee veranderen.'

Marja herinnerde de potten met vlees in de kelder. Kees knikte. Dit had hij ook gedroomd. In de stad waren vaak vleesmarkten met zulk vlees. Er moest vlees gegeten worden, anders zouden de roofdieren weer sterker worden, en het glas dunner. Ze moesten dus eten voor hun leven.

'Het vee wordt door het glas gezogen tot een plaats in de wildernis,' zei Harry. 'Hiervoor worden jagers, slagers en vlees-verkopers aangesteld. Je begint als vlees-verkoper, dan wordt je een jager, en daarna een slager. De slager is een vleeskweker. Hij kent de geheimen van de vleesbrug.'

Kees kreeg een baan als vlees-verkoper op de markt. Hij leerde veel over de verschillende vleessoorten. Na een tijdje werd hij aangenomen in de jager-cursus. Hier leerde hij hoe hij moest jagen. Het had veel te maken met codes. Hij moest leren de codes in te typen. Harry was hierin zijn grote voorbeeld. Ook moest hij de verschillende spelen leren. Na een tijdje mocht hij zichzelf 'Kees de jager' noemen. Harry was heel trots op hem. Marja wist het nog niet. Ze keek een beetje de kat uit de boom. Ze had teveel verhalen van Harry gehoord, en moest het allemaal nog zien. Sinds Kees jager was geworden moest hij veel vaker de wildernis in. Marja miste hem.

Harry had haar verteld dat vrouwen geen jagers, slagers of vlees-verkopers konden worden, alleen als de gestalte van vuur hen daarvoor sinds het begin had aangesteld. Dat was met Marja dus niet

gebeurd. Volgens Harry was er maar één manier om het wel te worden. Dat was door een nacht-verdrag. Dat moest volkomen in het geheim gebeuren, wanneer de man zou slapen. Er hing daarvoor een speciale knop in de slaapkamer die zou berekenen wanneer de man zou slapen van begin tot het eind. Zo kon de vrouw op tijd weer terug zijn. Marja voelde daar wel wat voor. Zo zou ze in ieder geval wat met Kees gemeen hebben. Ze begon als nachtvlees-verkoper, en volgde ook jagers-cursussen in de nacht wanneer hij sliep. Marja was een snelle leerling, en voor haar was de slager status snel behaald, terwijl Kees nog maar jager was.

Op een nacht wilde zij het geheim van de vleesbrug weten waar Harry het altijd over had. Met Harry ging ze de wildernis in door de kelder-gang. Ze moesten hiervoor heel diep de wildernis in. Ze kwamen aan bij een vochtige woestijn. Het leek wel alsof het hier geregend had. In de woestijn begon ergens de vleesbrug. Die ging over een rivier van vuur. De brug was geheel van vlees gemaakt. De brug was nogal glibberig. Marja was bang dat ze er vanaf zou glijden. Harry stelde haar gerust. Hij had in een rugzak spijkerschoenen meegenomen voor allebei. Dat waren schoenen met lange spijkers om zo vastgehaakt te zijn in het vlees. Samen liepen ze de brug over tot een grote burcht. Hier ging de woestijn gewoon verder, maar ze moesten in de burcht zijn. Er stonden wat poortwachters met geketende roofdieren. De poortwachters zeiden verder niets.

Binnengekomen moest Harry wat codes intypen. Toen kregen ze verder toegang. Ze kwamen in een zaal met wapens : speren, messen, hakbijlen, en andere vreemdsoortige wapens. Er waren wapens bij die Marja nog nooit eerder had gezien. 'Kees zou dit moeten zien,' dacht Marja bij zichzelf, 'die zou het prachtig vinden.' Even miste ze Kees, en wenste dat hij hier met haar was.

Op een tafel stond een bord met vlees. Harry begon ervan te eten, en een andere deur ging open. Ze kwamen in een zaaltje met een heleboel deuren. Naast elke deur stond een tafeltje met een bord vol vlees wat gegeten moest worden om de deur te openen. 'Kies een deur uit,' zei Harry, 'en eet van het vlees.'

Marja liep op een deur af en begon te eten. De deur ging open, en weer kwamen ze in een zaaltje binnen. Grote boeken lagen op tafels met bordjes vlees ernaast. Om de boeken te openen moest er van het vlees gegeten worden. De boeken zouden vol geheimen staan. 'Dit heb jij vast en zeker vaker gedaan,' zei Marja. Harry knikte.

'Kies een boek,' zei Harry.

Marja koos een boek en begon te eten. Het boek opende zich en Marja begon te lezen. De letters deden pijn aan haar ogen, en ze deed het boek weer dicht.

'Ik kan het niet lezen,' stamelde Marja.

'Ik ken al deze boeken door en door,' zei Harry. 'Het zijn boeken van pijn. Al deze boeken hebben hun eigen pijn. Probeer een ander boek.'

Marja koos een ander boek, en at van het vlees. Het boek opende zichzelf, en Marja kreeg enorme last van hoofdpijn. Weer sloeg ze het boek dicht, en ging naar een ander boek, waar ze at van het

vlees. Het boek opende zichzelf, en ze kreeg een enorme buikpijn. Dit was nog wel te doen, en ze begon te lezen.

'Witskebat Hapi Da La Loie Vakau, welkom tot het geheim van de vleesbrug, een geordend geheim voor slagers. Ben je geen slager, maak dan dat je wegkomt. Wij eten om te vergeten. Al je herinneringen eet je hier, en dit geeft de toegang tot onze geheimen. Nogmaals welkom. Als slager ben je een volleerde jager. Het vlees dat u hier eet zal u toegang geven tot hogere jachten. Door verschillende soorten vlees te eten krijgt u verschillende soorten wapens voor de jacht. Probeer ze allen uit. In één van deze boeken zult u de code vinden voor de poort voor u. Hierdoor zult u komen tot een hal van jachtwapens die te verkrijgen zijn door van het vlees naast hen te eten. Elk jachtwapen zal toegang geven tot een nieuwe deur waardoor u een nieuw jachtveld kunt betreden.'

Marja sloeg het boek dicht. De pijn was ondragelijk geworden. Dit waren nachtverhalen, zei Harry. 'Wat is de code, Harry ?' vroeg Marja.

'Ik kan het je niet geven, Marja,' zei Harry. 'Dan zou ik ontploffen. Die codes zijn zo gevaarlijk dat als ze van een mens tot een mens worden overgedragen, dan is dat het gevolg.'

Marja at van het vlees van een ander boek. Het boek opende, en Marja begon te lezen. Ze kreeg verschrikkelijke kiespijn. Ze gilde het uit, en viel bijna flauw. Harry kalmeerde haar. 'Doorzetten, schat,' zei hij. 'Nee !' gilde ze. 'Dit is wreed !'

'Shhh,' zei Harry. 'Maak ze niet wakker. Als ze hier komen, dan … dan …'

'Wie zijn ze ? Waar heb je het over ?' vroeg Marja.

'Dat kan ik niet zeggen. Lees nu maar,' zei Harry.

'Jij hebt makkelijk praten,' zei Marja. 'Ik ben hier ook doorheengegaan,' zei Harry. 'Ik weet er alles van.'

'Het is een offer, hè ?' zei Marja. Harry knikte. 'Ja, dat kun je wel zeggen,' zei hij.

'Okay,' zei Marja, die zich alweer iets beter voelde, en begon te lezen.

Sawir, Fliktir Sawelaa Maree Barits Homalogie Karee Almas Vandrin Ogesta Amalee Verin Sevinda Allanse Allaa Mir Allaa Vaanit Evus Olong Patong Palone Perisia. Welkom tot dit boek, geachte gast. Wij hebben er weer veel werk van gemaakt. Dat heeft u misschien al wel ondervonden. De code tot de volgende deur zal hier geopenbaard worden. Zeeen van winden kunnen ons hier niet vinden. Achter glas zijn zij, waar de zeven zeemeerminnen nog steeds zoeken naar het geheim van goud. Nooit zullen zij binnengaan, zij die op zoek zijn naar de geheimen van de zon. De zon is gestorven. De dictator is dood. Zij die hem trachten op te wekken rusten tevergeefs. Zij zullen geen rust vinden, alle dagen van hun ijdele leven. Ijdelheid vervliegt. Ik geef u toegang tot de nieuwe deur. Weest welbewapend met haar geheimen. Ga niet in voordat u alle boeken hebt gelezen. Gebruikt deze code wel, en geeft haar nooit door aan anderen, anders zult gij ontploffen, en uw weg nooit meer terugvinden. Neemt deze waarheid ter harte. Wij geven ook geen geld terug. U zult ook

nooit meer kunnen wederkeren, maar wanneer gij door alle deuren bent heengegaan en alle jachten hebt gejaagd, dan zult gij de code ontvangen om door een reis rond de ster toch te komen waar u eerst was, maar dan vanaf de andere kant. U mag deze code in uw eigen woorden intypen.

Welke boeken Marja daarna ook las, het deed geen pijn meer, en alle letters waren verdwenen. Het waren allemaal lege bladzijdes. 'Dat komt door het kennen van de code,' zei Harry. Samen liepen ze naar de nieuwe deur, waar Marja in haar eigen woorden de code intypte. Toen ging de nieuwe deur open, waar wapens lagen met bordjes vlees ernaast. Marja koos een wapen uit, en begon te eten. Snel nam ze het wapen op en liep naar de deur van het wapen. Ze kwamen hierdoor op een jachtveld terecht. De hele nacht jaagden ze. Toen Marja alle wapens had gebruikt, en op alle jachtvelden was geweest ontving ze de code voor de reis rond de ster. Zo kon ze terugkeren waar ze was door de andere kant. De code gaf hen toegang tot een auto. Met een rotvaart scheurde Harry, die achter het stuur zat, over de geasfalteerde weg.

Marja wist niet hoe lang het geduurd had, maar toen ze thuiskwam lag Kees nog steeds te slapen. Marja maakte wat ontbijt en bracht het naar Kees.

'Ik heb zo vreemd over je gedroomd,' zei Kees toen hij wakker was geworden. 'Je was op de vleesbrug en gleed in een rivier van vuur.'

'Vreemde droom,' zei Marja. 'Misschien dat Harry hier meer over weet.' Samen gingen ze even later naar Harry toe, en Kees vertelde de droom.

'Ik weet het niet,' zei Harry. 'Misschien een roofvogel van het verleden die jouw heeft lastiggevallen met zo'n nachtmerrie. Het is tijd dat je een slager wordt en dat je de geheimen van de vleesbrug leert kennen.'

Kees werd toegelaten tot de slagers-cursus. Ook hij werd slager, en op een nacht nam Harry hem mee naar de vleesbrug. Alles was veranderd hier. Er was geen vuurzee meer, alleen een woestijn. De vuurzee was inmiddels opgedroogd. 'Zie,' zei Harry, 'geen vuurzee.' Ook Kees moest de boeken lezen, en ontving de code. Na een lange nacht kon hij via de andere kant terugkeren naar de stad. Kees was trots nu hij het geheim van de vleesbrug kende. Dat had hij al zo lang willen kennen. Ook Marja was trots op hem.

Op een nacht zweefde er een nieuwe ster boven de stad. Het was de ster van vlees. Velen gingen de ster binnen. Ook Marja, Kees en Harry. Binnenin de ster was een wildernis geheel gemaakt van vlees, en de ster gleed door een tunnel in de ondergrond van de stad. De ster gleed dieper en dieper.

Harry had het over de vlam van vlees die ze moesten ontvangen. Het was een eeuwige vlam. Hiervoor moesten ze zwemmen over een oceaan van bloed in de ster van vlees. Het was een reusachtige ster, en de oceaan was ook reusachtig. Harry leidde hen tot het zogenaamde bloedstrand. Dit strand was gemaakt van vlees, maar het bloed spoelde hier aan. Harry dook al snel in de branding van de bloed-oceaan. Marja en Kees volgden hem. Het bloed voelde warm aan. Het zwemmen ging heel makkelijk, alsof ze bijna in het bloed dreven. Zo zwommen ze vele dagen aaneen, zonder dat ze echt moe werden. Het bloed gaf hen kracht.

Ze kwamen aan bij een reusachtig vlees-eiland. Hier moest ergens de vlam van vlees zijn. Op het eiland was een orakel van vuur. Harry begon aan het orakel te draaien. Alle drie kregen ze last van vreemde pijnen, alsof ze gestoken waren door insecten. Op hun lichamen kwamen vreemde merktekenen.

Hierdoor kregen ze toegang tot een tunnel achter het orakel. Aan het einde van de gang kwam er iets gloeiends over hen. Dit was de vlam van vlees. De pijnen werden ineens veel erger, daarom moesten ze zo snel mogelijk de oceaan van bloed induiken.

De ster van bloed zweefde boven de oceaan van bloed. Uit de ster van bloed kwam een man tevoorschijn met een ladder. Het scheen Ronald te zijn, de broer van Harry. Ronald was zomaar van de één op de andere dag vermist, maar Harry beweerde altijd al wat er met Ronald gebeurd was, en hoe hij nog steeds telepatisch contact met hem had. Hier scheen hij dus al zijn wiskundige verhalen vandaan hebben gehaald. Zijn broer onderwees hem. Ze klommen de ladder van touw op die Ronald had laten zakken, en toen ze in de ster van bloed waren gekomen viel Harry hem in de armen. Verschillende soorten bloed moest hier gedronken worden voordat er deuren geopend konden worden, boeken gelezen konden worden en wapens gebruikt konden worden.

Ronald was nog wel erger dan Harry met vreemdsoortige wiskundige berekeningen, en praatte honderduit, nog veel meer dan Harry. Ronald had een kasteel geheel gebouwd van botten. Kees en Marja hadden nog nooit zoiets gezien, en het was zo groot. Het kasteel stond vol met boekenkasten waar de boeken van uitpuilden. Ze kregen allemaal een kamer aangewezen in het kasteel van Ronald.

Midden in de nacht kwam Harry om Kees en Marja te wekken. 'Kom,' zei hij. 'Ik wil jullie wat laten zien.' Hij leidde hen tot diep onder het kasteel van botten, waar bloedrivieren stroomden. Achter de rivieren was een prachtig land. 'Kijk,' zei hij, terwijl hij op het land achter de rivieren wees. 'Bloed is een prachtige bescherming,' zei hij. 'Roofdieren zullen in dromen proberen aan te vallen, maar zij kunnen niet door het bloed komen, daarom is het land achter de bloedrivieren het veiligst.'

Ze zwommen de rivieren over, en kwamen in een land vol insecten. Ze werden volop gestoken, en Marja wilde terug. 'Dit is ook de reden waarom Ronald hier niet komt,' zei Harry. 'Dit is niet uit te houden,' zei Marja.

'Dit is het land van pijnen,' zei Harry. 'Herinner je je de boeken van pijn ?' Marja knikte. 'En door het lezen van de boeken vertrokken de pijnen ook weer,' zei Harry. 'Door te leven in het land van pijnen, zullen de pijnen dus ook vertrekken.'

'Ik zet door, ik zet door,' riep Marja. Plotseling zonk ze in mekaar … Dood. Harry en Kees stonden voor een raadsel. Ze hoorden Ronald roepen aan de andere kant van de rivieren. Na een tijdje stond Ronald naast hen. 'Waarom zijn jullie hier naartoe gegaan, Harry ?' vroeg Ronald. 'Ik had je nog zo gewaarschuwd. Dit land is gevaarlijk. Gevaarlijke insecten enzo. Jullie leven is hier in gevaar. Ik kom hier alleen onder zware condities op gezette tijden.'

'Kun je Marja weer tot leven wekken ?' vroeg Harry.

'Wat denk je, Harry ?' zei Ronald. 'Denk je dat ik een tovenaar ben ?'

'Nou, wel zoiets,' zei Harry.

'Het heeft geen zin, Harry,' zei Ronald. 'De vurige gestalte heeft beslist.' Kees begon te snikken. Hij omhelsde Marja, om te zien of er nog enig leven in haar was, maar tevergeefs.

'Het heeft geen zin, Kees,' zei Ronald. 'De vurige gestalte heeft haar van ons weggenomen. Dat zal wel ergens goed voor zijn.'

'Maar wat dan ?' vroeg Kees.

'Kees, jongen, dat zal ik je haarfijn uitleggen,' zei Ronald. 'Er zijn hier zoveel geheime werelden. Ik weet zeker dat de vurige gestalte haar nodig heeft voor een karwei ergens.'

'Het is allemaal mijn schuld,' zei Harry. 'Ik had beter naar je moeten luisteren.'

'Harry, je bent een pionier,' zei Ronald. 'Je bent een onderzoeker, en die nemen soms risico's. We willen allemaal een betere wereld.'

'Maar ik heb het leven van Kees en Marja op het spel gezet, en het heeft Marja haar leven gekost,' zei Harry.

'Laat het een les voor je zijn, Harry,' zei Ronald. 'Maar de vurige gestalte zou Marja anders op een andere manier hebben weggehaald.'

Maar Harry was niet te troosten. Hij nam hier geen genoegen mee.

'Ik moet boeten,' zei Harry.

'Alsjeblieft, Harry,' zei Ronald. 'Doe dit jezelf niet aan.'

'Ik voelde me als een vader over haar, als een gids. Hoe kon ik zo stom zijn ?' snikte Harry.

'Misschien is ze op een andere manier gestorven,' zei Ronald.

'Ik had beter naar je moeten luisteren,' zei Harry.

'Je bent een avonturier,' zei Ronald.

Kees schrok wakker. Hij was zo opgelucht. Het was allemaal maar een droom geweest. Hij ging even naar de kamer van Marja. Ze lag daar rustig te slapen. Hij ging naar haar toe, ging bij haar liggen en nam haar in zijn armen. Ze werd wakker, en vroeg wat er aan de hand was.

'Ik heb naar gedroomd,' zei Kees. Met een brok in zijn keel vertelde hij zijn droom.

'Jij droomt ook altijd zo vreemd en raar,' fluisterde ze. 'Harry zegt dat het misschien roofvogels van het verleden zijn.' De volgende ochtend vertelden ze het aan Harry en Ronald. Harry keek naar Ronald. Ronald begon te lachen, en kwam toen weer met een wiskundig verhaal, maar het kwam er inderdaad op neer dat een roofvogel van het verleden Kees had lastiggevallen met deze droom.

'Hoe kan hij hiervan verlost worden ?' vroeg Marja.

Ronald dacht even na. 'Er zijn hier inderdaad rivieren van bloed. Daarachter is een land. Er zijn daar insecten die steken. Het is als een toegangs-bewijs. Zo kom je steeds dieper. Het is een taal, een code, die ze op je steken. Ik denk dat de roofvogels jou deze droom hebben gegeven, om je af te schrikken, dat je daar niet naar toe zal gaan.

Met z'n vieren gingen ze de rivieren over. Ze werden inderdaad gestoken.

Kees wordt wakker achter zijn stuur door getoeter achter hem. Zo lang had hij in de file gestaan. Overal waren files vanwege de komst van de oranje ster. Hij had alles maar gedroomd. Marja was thuisgebleven voor haar wekelijkse club-avond.

De Februari Schietpartijen

Ik herinnerde mij de Februari schietpartijen. Maar nu was ik bij haar. Zij haatte mij.

Ik herinnerde mij de vogel die mij oppikte en hier bracht. Het was zeer traumatisch, als een nachtmerrie. Ik zag hoe de grote vogel mij streng in de gaten hield. Ik kende deze vogel niet, maar het was een roofvogel en het had grote angst in mijn hart gebracht. Het greep mij in de weilanden toen ik vluchtte van de februari schietpartijen. Deze vrouwen waren gek.

Als ik in de stad was gebleven zou ik niet meer geleefd hebben. Ze hadden het ook op mij gemunt, maar wat was dit leven waard hier ? Deze vrouwen waren gek.

Op een dag greep de vogel mij weer, en nam mij weg. Misschien vond de vogel het wel genoeg. De vogel bracht me diep in de wildernis, maar ik kon niet vergeten wat er was gebeurd. Op een bepaalde manier had de vogel mijn leven voor de tweede keer gered.

In de nachten had ik nachtmerries over de Februari schietpartijen. Ik was helemaal alleen in de wildernis, maar de vogel zorgde voor mij. Het hield roofdieren op een afstand, en bracht voedsel tot mij.

Het was maar een droom. Ontsnapping was slechts een droom hier.

Meer en meer begon ik te twijfelen aan de februari schietpartijen. Het kon slechts een nachtmerrie zijn geweest. Wat gaven de vrouwen mij hier te eten ?

Ik keek haar aan, en toen lager naar haar borsten. Ik was in grote angst en pijn. Hoe zou iemand naar deze vrouwen kunnen kijken en leven ? Ze waren barbaars, wreed, als een nachtmerrie. Zij waren de februari schietpartijen.

De scherpschutter

Ik was ontsnapt.
Het sneeuwde.
Er lag hier overal ijs.
Ook het meertje was bevroren.
Ik kon zo over het ijs lopen en door de bomen gaan.
Die stonden erg dicht tegen elkaar.
Naaldbomen.

Ik was bijna bij de brug aangekomen en toen zag ik de trein al weggaan.
Ik had de trein gemist.
Ik wist niet waar de anderen waren.
Ik keek achterom en zag niemand en hoorde ook niemand.

Ik ging verder het bos in.
Plotseling raakte ik in een gevecht met een beer.
Ik werd zwaar toegetakeld.
Ik overleefde het ternauwernood, en strompelde weg.
Ik wist niet eens meer waar de beer was, en ik zag hem ook niet.

Hevig bloedend ging ik dieper het bos in, en kwam aan bij een huisje na een tijd strompelen.
Een oude vrouw deed de deur open en nam me direct naar binnen.
Ze begon me allemaal vragen te stellen waarop ik geen antwoord wist.
Het gevecht met de beer had mijn geheugen gewist.
Ik wist alleen dat ik was ontsnapt, maar ik wist niet waarvan ik was ontsnapt.
Ook wist ik nog dat ik de trein had gemist, maar verder wist ik niets.

De oude vrouw verzorgde mijn wonden, en keek mij telkens bezorgd en liefdevol aan.
Ze liet me een dennennaald zien.
Dit soms ? vroeg ze.
Het zat in je wond.

Ja, ik moest langs naaldbomen, zei ik.
Waar kom je vandaan ? vroeg ze weer.

I... ik weet het niet, zei ik.
De beer zat achter me aan, en pakte me.
Nu weet ik niet meer zoveel.

Ik had ook een hoofdwond.
Ze pakte een tangetje en haalde er een kogel uit.
Nee, zei ze. Je bent beschoten.
Het is een wonder dat je nog leeft.

Ik keek haar vreemd aan, en keek vreemd naar de kogel die onder het bloed zat.
I.. ik weet daar niks van.

Scherpschutters, zei ze.
Ik maak het wel vaker mee.
Ze jagen op hen die ontsnapt zijn.

Ontsnapt waarvan ? vroeg ik.
Ik weet het niet, zei de vrouw.
Ik ben zelf ook eens ontsnapt, maar wist toen ook niet meer waarvan.
Scherpschutters en beren, zei ze, dat is alles wat ik weet.
Ze jagen op de ontsnapten, en soms wolven.

Ik ben blij dat ik geen wolven ben tegengekomen, zei ik, maar die beer was al erg genoeg.
Of ik ben ook wolven tegengekomen en het weer vergeten.

Laat maar, zei de vrouw.
Het is niet meer belangrijk.
Blijf maar hier.
Morgen praten we verder.

Toen ze mijn wonden had verbonden bracht ze mij naar een kamer met een bed, en ging zelf in een andere slaapkamer slapen.

Die ochtend werd ik wakker in de sneeuw.
Ik keek om me heen en zag geen huisje.
Ik zag wel bomen.
Ik vroeg me af wat er was gebeurd.

Mijn wonden waren nog steeds goed verbonden.
Ik stond op, en zocht naar het huisje, maar vond het niet.

Veel later vond ik tot mijn grote schrik de oude vrouw liggende in de sneeuw.
Doorzeefd met teveel kogels.
Ze was dood.
De scherpschutters hadden haar

waarschijnlijk gevonden.
Ik keek om me heen, terwijl ik me afvroeg waarom ik nog leefde.
Ik weende toen om de vrouw die zo goed voor me was geweest.

Ik vond het leven oneerlijk.
Ik herinnerde me ineens waaruit ik was ontsnapt.
Maar toen vaagde het weer weg, en wist ik het niet meer.
Het was slechts een flits, en ik kon het niet grijpen.
Het frustreerde mij.

Scherpschutters kwamen toen op me af.
Maar ze schoten niet op mij.
Waarom hebben jullie haar neergeschoten en mij niet ? vroeg ik.

We hebben je wel neergeschoten, zeiden ze.
Met kogels van dromen, je droomt slechts.

Ik schudde mijn hoofd in ongeloof.
Kom mee, zeiden ze.

Ik liep achter ze aan.
Waar kon ik anders naartoe ?
Toch ben ik even later weggerend, en alhoewel ze niet schoten dacht ik aan de kogels van dromen.

Ik werd toen pas echt wakker in het huisje van de oude vrouw, in de kamer waarin ze me had gebracht. Bij het ontbijt vertelde ik haar over de droom en ze glimlachte.

Maar wat als ik nog steeds droom ? vroeg ik aan haar.
Dromen zijn … sprak ze, maar haar stem begon weg te vagen en ik werd wakker daar waaruit ik dacht dat ik was ontsnapt … Ik herinnerde me alles weer … Tegelijkertijd besefte ik dat dit ook een droom kon zijn … De scherpschutter, de scherpschutter … dacht ik bij mezelf …

Einde

De Zwembad Machine

Toen Joep de zwemwedstrijd had gewonnen kreeg hij wel een hele merkwaardige prijs. Hij kreeg een zogeheten zwembad machine. Moeder wist niet waar ze het ding moesten bergen. Het was

nogal een groot ding, en niemand wist hoe het werkte. Later kwamen ze erachter dat er een knop opzat die het ding kleiner kon maken, en zo kwam de zwembad machine bij Joep op de slaapkamer. Joep vond het wel een mooi ding. Hij kon er uren naar staren, maar wist eigenlijk niet waarvoor het was. 's Nachts gaf het ding soms vreemd licht, heel zacht, zacht groenig of blauwig. Joep werd er altijd heel dromerig van. Zijn broertje vroeg hem weleens waarvoor het ding nou eigenlijk was, maar Joep kon het hem niet vertellen. Ook zijn vader en moeder wisten het niet.

Op een dag besloot Joep het aan de badmeester te vragen, maar die wist het ook niet. Ze hadden het ding eens aangeleverd gekregen uit een ver land. Er zat wel een gebruiksaanwijzing bij,
maar niemand begreep die taal.

Het ding heeft toen jarenlang op Joep's kamer gestaan, terwijl niemand wist waartoe het diende. Maar op een dag ging het ding aan de wandel. Hij ging langs de ziekenhuizen en de politie-bureau's en bezocht allerlei winkels, maar deed verder niets dan kijken. De mensen vonden het heel vreemd, maar durfden niets te zeggen.

Joep kwam er al snel achter dat de zwembad machine weg was, en ging richting de stad. Ergens in een winkel vond hij de zwembad machine. De winkelier en de klanten staarden ernaar met open mond. Ze dufden niets te zeggen. Ze durfden zich zelfs niet te bewegen. 'Hey !' riep Joep tegen de machine, die inmiddels weer veel groter was. 'Wat doe je hier ?' De machine bewoog langzaam naar Joep toe. Joep keek naar de winkelier die helemaal stond te zweten van angst. 'Het ding is van mij,' zei

Joep tegen de winkelier. 'Hij heeft nooit een vlieg kwaad gedaan.' De winkelier stond er als verstijfd. Ook de klanten bewogen niet, en hadden nog steeds hun mond open van verbazing of schrik. 'Kom,' zei Joep tegen de zwembad machine. 'We gaan naar huis.' De zwembad machine volgde Joep de winkel uit.

'Waarom deed je dat ?' vroeg Joep. 'Of wilde je gewoon eens ergens anders zijn ?' De machine zei niets. De machine had nog nooit gesproken, maar volgde Joep. Thuisgekomen maakte Joep de machine weer klein met een druk op een knop, en zo kwam de machine weer op Joep's slaapkamer terecht. Maar de dag erna was de machine weer weg. Hoe Joep ook zocht in de stad. Hij kon de zwembad machine niet vinden. Joep ging ook zoeken in dorpen en steden dichtbij, maar tevergeefs. Joep liet een advertentie plaatsen in de krant en meldde het aan de politie. Weken gingen voorbij, maar zonder teken van de machine.

Op een dag was Joep in het bos voor een wandeling. Opeens kwam de zwembad machine achter een struik vandaan. Hij ging recht voor Joep staan op het pad. 'Hey, jij weer !' riep Joep blij, en omhelsde de machine. 'Waar ben je geweest ? Waarom ben je hier ? Je wilde niet meer op mijn kamer staan, hè ?' zei Joep. 'Ik begrijp het wel. Eigenlijk ken ik je helemaal niet. Ik weet eigenlijk niets van je.' De machine voelde warm aan en leek wel te pruttelen. Het leek wel alsof er allerlei pompen aan gingen, en weer werd de machine enorm groot, nog wel groter dan hij ooit was. 'Hey !' riep Joep. Plotseling werd Joep naar binnen gezogen in de machine. Binnenin was er een groot tropisch zwembad met grote pompen aan de zijkant. 'Wat gebeurt hier ?' vroeg Joep. 'Mijn eigen zwembad !' riep Joep na een tijdje. 'Dat heb ik nou nooit geweten. Je voelde je natuurlijk eenzaam. Je stond veel te lang ongebruikt en klein in mijn slaapkamer. We hebben een grote tuin. Daar kun je wel staan, en dan kunnen we zwemmen zoveel we willen.' Ergens aan de zijkant was een deur waardoor Joep weer naar buiten kon. 'Volg mij,' zei Joep blij. De zwembad machine volgde hem helemaal naar de tuin achter Joep's huis. Hier kon de machine mooi staan. Vanuit het slaapkamer raam kon Joep zo altijd naar hem kijken. Joep ging vanaf die dag vaak zwemmen in zijn nieuwe zwembad. Wel elke dag, maar op een dag was de zwembad machine weer weg. De volgende dag stond er in de kranten dat er zomaar vanuit het niets een nieuw zwembad was gekomen, groter dan ooit. Het was een

tropisch zwemparadijs. Joep kon zijn ogen niet geloven. Joep ging direct een kijkje nemen toen hij het in de krant had gelezen. Er waren heel veel mensen. 'Hey !' riep Joep naar het zwembad. 'Vond je het niet meer leuk in de tuin ? Ik begrijp het al. Je wilde nog groter zijn, en je paste niet meer in onze tuin.' De mensen keken Joep vreemd aan. 'Wat loop je daar te schreeuwen,' zei een badmeester tegen Joep. 'Dit is ons nieuwe zwembad. Maak jezelf toch niets wijs.'

'Het is mijn zwembad, mijnheer,' zei Joep. 'Ik heb het eens gewonnen met een zwemwedstrijd.' De badmeester begon hem uit te lachen. 'Grappige jongen die je er bent. Ik heb veel rare dingen meegemaakt, maar jij bent wel het allerraarste,' zei de badmeester. De volgende dag was er met grote koppen in de kranten geschreven dat er ook in andere steden en dorpen zulke grote tropische zwemparadijsen waren gekomen. Iedereen dacht dat de regering het had gedaan, maar Joep wist wel beter. Hij vroeg zich af of zijn zwembad machine misschien eieren had gelegd. Het hele land werd gevuld met zulke wandelende zwembaden. Ook gingen de zwembaden in steeds groter wordende optochten naar de zee. De hele zee werd drooggepompt, en werd tot een gigantisch groot tropisch zwembaden paradijs.

Joep vroeg zich af of dat niet een beetje teveel van het goede was. Hij vroeg zich af waar het allemaal voor nodig was. Op een dag ging hij terug naar zijn eigen zwembad. 'Hey !' riep Joep tegen de zwembad machine. 'Wat ben je aan het doen ? Wat is het plan ? De hele zee is in een zwembad veranderd !' Maar de zwembad machine zei zoals gewoonlijks niets terug, en weer keken de mensen hem vreemd aan. 'Die jongen is gek,' zeiden ze.

'Ik ben niet gek,' zei Joep. 'Ik heb het zwembad ooit eens gewonnen met een zwemwedstrijd.'

'Ja, ja,' lachten sommige mensen, 'dat zeggen ze allemaal. Kom zeg, maak dat je grootje wijs. Ga lekker naar de Chinees, wat eten, daar knap je van op.'

Maar Joep wist wel beter. Hij brak zijn hoofd over dit raadsel. 'Alsjeblieft, spreek tot me !' riep hij tot het tropische zwembad. 'Herinner je je hoe je altijd op mijn slaapkamer stond met je zachte groenachtige en blauwachtige gegloei waardoor ik zo dromerig werd ? En herinner je je hoe we

eens samen een wandeling door het bos maakten ?' Steeds meer mensen keken de jongen lachend aan. 'Kom jongen, kom naar binnen en ga lekker zwemmen,' zeiden ze.

'Zwembaden praten niet. Die zijn er om in te zwemmen. Meer niet.' Maar Joep wist wel beter. Hij liep naar de muur van het zwemparadijs, en begon hem te aaien en te knuffelen. 'Toe nou,' zei hij. 'Wordt nou eens wakker. Ken je me echt niet meer, of is dit waar je wezen moet ?'

Met een gebogen hoofd ging Joep naar huis. Hij ging die avond vroeg naar bed. Midden in de nacht had hij een droom. Hij droomde dat hij langs het strand liep, en een grote vogel kwam in de verte op hem af, en pikte hem toen op. 'Hey !' riep Joep. 'Waar gaan we naartoe ?'

'Naar het zwembad paradijs,' zei de vogel. De vogel vloog heel hoog met hem, naar een andere planeet. Hier stonden allemaal prachtige grote machines met grote pompen. 'Dit lijkt wel op waar ik woon !' riep Joep.

'Met een verschil,' zei de vogel.

'Wat voor verschil ?' vroeg Joep.

'Nou,' zei de vogel. 'Ga maar eens kijken.'

De vogel zette hem af bij een zwembad, en Joep ging door de grote deur naar binnen. Er stonden allemaal lage tropische muurtjes die heel warm waren en waar allerlei struikjes op groeiden. Nog steeds leek het heel erg op zijn eigen zwembad. Overal aan de zijkant waren grote pompmachines.

'Wat gebeurt hier ?' riep Joep.

Een badmeester kwam op Joep af. 'Wat denk je ?' vroeg hij. 'Lijkt me duidelijk, hè ?'

'Zwemmen ?' vroeg Joep.

'Nee, er worden hier aardappels gekookt, nou goed,' zei de badmeester.

'Waarom ben ik hier ?' vroeg Joep.

'Had jij niet ooit eens een zwembad machine gewonnen ?' vroeg de badmeester.

'Ja, ooit,' zei Joep, 'maar die is toen aan de wandel gegaan.'

'Heb je enig idee waarom ?' vroeg de badmeester.

'Waarschijnlijk omdat hij grote ambities had,' zei Joep.

'De zwembaden bevatten de tranen van de mensen, Joep,' zei de badmeester. 'Ze hebben een grote opdracht. Het zijn tranen-pompen.'

'Wat gaat er nu gebeuren ?' vroeg Joep.

'Ze moeten alle tranen verwerken,' zei de badmeester.

'Wat maken ze ervan ?' vroeg Joep.

'Films,' zei de badmeester. 'Aan de achterkant van het apparaat wat je had gewonnen zat een klein knopje waardoor het tot een bioscoopje zou worden.'

'Niemand vertelde me erover,' zei Joep.

'Dan weet je het nu,' zei de badmeester. 'Beter laat dan nooit.'

Joep werd wakker badend in zweet. Alles was een droom geweest, ook dat hij de zwembad machine won. Hij had heel lang en vreemd gedroomd. Vandaag waren de zwemwedstrijden. Joep werd eerste en won de hoofdprijs : een filmprojector met een hele doos vol films. Glimlachend dacht hij terug aan zijn droom.

Einde